

Disse seks Handelsforeninger repræsenterer tilsammen det allermeste af Storbritanniens Æghandel en gros. De fem sidstnævnte sluttede sig til de Klager, som Manchester Foreningen havde fremført. Fra Foreningerne i London, Manchester og Liverpool har jeg derefter modtaget Skrivelser med indtrængende Anmodning om at forelægge Sagen for det danske Landbrugsministerium. Dette foranledigede min Indberetning af 10. Januar. Der er ingen Grund til at betvivle de engelske Klagers Berettigelse, saa meget mindre som det er ganske almindelig bekendt ogsaa i Danmark, at denne Hengemmen af friske Æg om Efteraaret finder Sted i stor Udstrækning, saa at, som en af de engelske Klageskrivelser formulerer det, „Danmark er i Stand til at levere friske Æg paa Tider, hvor Produktionen i andre Lande praktisk talt er ophørt, og at levere dem navnlig naar Priserne er paa deres højeste“. Alligevel er det værd at bemærke, at det lader sig paavise ad statistisk Vej, at en Hengemmen finder Sted og ogsaa, at nogle Firmaer ikke deltager i denne Spekulation (se hoslagte Bilag).

Jeg føler mig foranlediget til at komme tilbage til denne Sag og til at forsøge at anvise, hvad der muligvis kunde gøres for at raade Bod paa dette uheldige Forhold.

Det er som bekendt lovstridigt at anvende falske Varebetegnelser paa Varer. Det er derfor lovstridigt ved Mærkning paa Kasser at betegne de i Kasserne pakkede Æg som „New Laid“ eller „Fresh“, hvis der mellem Æggene findes en kendelig Mængde Æg som ved Lysning kan paavises at være hengemte saa længe, at de er plettede, mørke eller endog helt fordærvede. Hvis Landbrugsministeren fik Bemyndigelse til at paatale, naar ikke friske danske Æg udførtes fra Landet under Betegnelsen som „Nylagte“ eller „Friske“, kunde der formentlig med Virkning skrives ind. Det vilde kræves, at Ministeren bemyndigedes til at lade Stikprøver, Kasser, udtage ved Indladningen og til at lade disse undersøge ved Lysning af Æggene. Dette kunde praktisk udføres saaledes, at de udtagne Kasser, som viste sig at indeholde friske Æg, blev bragt tilbage til Skibet saa en Forsinkelse af dem blev undgaaet. Men Ministeren maatte være bemyndiget til at tilbageholde fra Eksport de ulovlig mærkede Kasser, og lade disse nøjere undersøge og paa Basis af denne Undersøgelse at rejse Tiltale mod Eksportøren. Det fornødne Apparat til en saadan Foranstaltning skulde kun fungere i et Par Efteraarsmaaneder og Undersøgelserne behøvede kun at udføre ved enkelte Havne, saa at det ikke skønnes at ville foranledige større Udgifter. Men naar der derved opnaaedes, at danske Æg i Almindelighed bevarede deres Renommé for Paalidelighed ogsaa gennem Efteraarsmaanederne, naar de hengemte danske Æg ikke længere trykkede Prisen paa de virkelig friske, og naar alle danske Æg derfor betaltes med en relativ højere Pris i Efteraarsmaanederne end under de nuværende Forhold, saa vilde der være opnaaet en stor Fordel for Landet.

Uden iøvrigt at mene, at der kan drages en Parallel mellem Forholdene i Kanada og her i Landet, mener jeg dog, at det kan have sin Interesse at kende de kanadiske Myndigheders Stilling til Sagen. Kanadas Udførsel af Æg er af ny Dato og udviklet først under Krigen, da der fra Regeringens Side udførtes et stort Arbejde for ved en virksom Propaganda mellem Producenterne og de Handlende at udvikle denne Gren af Landbrugsproduktionen og Udførselen. Før den Tid havde Kanada en Overskudsindførsel af Æg. Man tilsigtede at tilvejebringe og vedligeholde et Renommé for en fin, ensartet Kvalitet i det engelske Marked. En saadan kunde efter det kanadiske Landbrugsministeriums Overbevisning „kun opnaas ved at underkaste hele Eksporthandelen et lovfæstet Regeringstilsyn“. „Man vilde ikke risikere at overlade Renomméet og den fremtidige Velfærd i denne Handel til de skødesløse, uvidende og samvittighedsløse Handlendes For-godtbefindende, selv om saadanne var i nok saa ringe Minoritet“. Disse Citater er tagne fra et Referat af et Foredrag, som Hr. H. S. Arkell fra det kanadiske Landbrugsministerium holdt ved den internationale Fjerkræavlerkonference i London i Marts 1919. Der blev saa vedtaget en Lov i September 1917, i Følge hvilken Regeringen „kan foreskrive hvorledes Æg skal klassificeres og mærkes, hvilken Slags Pakning der skal benyttes og hvorledes Kasserne skal mærkes“. Der er derefter med Æghandelens Tilslutning udstedt Bekendtgørelser om en Klassifikation af Æggene i friske Æg, præserverede Æg og andre Æg. Æggene skal før Afskibningen inspiceres af dertil uddannede Regeringsinspektører, og Kasserne mærkes efter en saadan Inspektion.